

Sygn. akt II AKa 111/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Wojciech Zaręba
Sędziowie:	SA Andrzej Kaczmarek SO del. do SA Agnieszka Pawłowska (sprawozdawca)
Protokolant	st. sekretarz sądowy Agnieszka Jarzębkowska

przy udziale Zbigniewa Nowosada prokuratora Prokuratury Okręgowej w Zamościu del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2015 r.

sprawy **M. W.** oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 263 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 263 § 1 kk i in.

i A. Ż. oskarżonego z art. 258 § 1 kk; art. 263 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 22 stycznia 2015 r., sygn. akt IV K 106/13

I. zmienia zaskarżony wyrok:

A. w odniesieniu do **M. W.**, w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej i nawiązce orzeczonej za czyn **XXX** a.o.;
2. na podstawie art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie w odniesieniu do czynu z pkt **XXX** a.o. umarza;
3. czyn z pkt **XXVIII** a.o. kwalifikuje z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za podstawę wymiaru kary za ten czyn przyjmuje art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k.k.;
4. na podstawie art. 85 k.k. i 86 § 1 k.k. wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności wobec **M. W.** łączy i jako karę łączną wymierza rok i 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności;

B. w odniesieniu do **A. Ż.**, w ten sposób, że:

1. w opisie czynu przypisanego A. Ż. z pkt. XXXII a.o. kwotę 4650 złotych zastępuje kwotą 3700 złotych, a z kwalifikacji prawnej i podstawy skazania eliminuje art. 65 § 1 k.k.;

2. orzeczony środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej ustala na kwotę 3700 złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i określa, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. W. stanął pod zarzutem tego, że:

XXVII. w okresie od jesieni 2009 r., daty dziennej nieustalonej, do 21 listopada 2009 r., w J. i Ł. woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu nielegalne wyrabianie oraz nielegalny handel bronią palną i amunicją do broni palnej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

XXVIII. w okresie od jesieni 2009 r., daty dziennej nieustalonej, do 21 listopada 2009 r., w J. i Ł. woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z D. S., C. K., W. W. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w ramach podziału ról w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego pozwolenia handlował bronią palną i amunicją do broni palnej, w ten sposób, że:

- jesienią 2009 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, oferował W. W. do sprzedaży karabinek (...) za kwotę 2.500 złotych oraz sprzedał mu dubeltówkę kal. 20 za kwotę co najmniej 200 zł;
- w dniu 21 listopada 2009 r. oferował W. W. i C. K. do sprzedaży karabinek (...) kal. 5,6 mm za kwotę co najmniej 600 zł, dubeltówkę tj. strzelbę wykonaną sposobem samodzielnym kal. 20 za nieustaloną dotychczas kwotę, karabinek półautomatyczny (...) kal. 5.5 mm za kwotę 2.500 zł oraz przerobioną na broń palną kal. 5.5 mm wiatrówkę z odkręcaną lufą wartości nie mniejszej niż 700 zł;
- jesienią 2009 r., daty dziennej nieustalonej, oferował D. S. i innym nieustalonym osobom do sprzedaży wiatrówkę M. przerobioną na broń palną kal. 5.6 mm za kwotę 1800 zł oraz 50 sztuk nabojów kal. 5,5 mm. tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

XXIX. w okresie od czasu bliżej nieokreślonego do 10 sierpnia 2011 r. w S., woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną typu sztucer myśliwski (bliżej nieokreślony) wartości co najmniej 6.000 zł, cztery naboje myśliwskie kal. 20/70, pistolet kal. 5,6 mm wykonany sposobem samodzielnym w oparciu o pistolet pneumatyczny kal. 5,5 mm typu ..(...) i 9 naboji sportowych bocznego zapłonu kal. 5,6 mm (.22), karabinek wykonany sposobem samodzielnym w oparciu o elementy karabinka pneumatycznego kal. 5.5 mm oraz rewolwer gazowy R. (...) kal. 9 mm produkcji niemieckiej, tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k.;

XXX. w okresie od marca 2011 r., daty dziennej bliżej nieustalonej do 10 sierpnia 2011 r., w O. koło S., woj. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał 0,20 g środka odurzającego w postaci suszu ziela konopi (tj. marihuany), tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

A. Ż., stanął pod zarzutem tego, że:

XXXI. w okresie od września 2010 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, do 20 kwietnia 2011 r., w P. i Ż., woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu nielegalne wyrabianie oraz nielegalny handel bronią palną i amunicją do broni palnej, tj. o czyn z art. 258 § 1 k.k.;

XXXII. w okresie od września 2010 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, do 20 kwietnia 2011 r. w P. i Ż., woj. (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz wspólnie i w porozumieniu z W. B., R. D. i innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w ramach podziału ról, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, co najmniej trzykrotnie, w krótkich odstępach czasu oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, bez wymaganego pozwolenia handlował bronią w postaci 3 karabinków (...) kal. 5,6 produkcji rosyjskiej, w ten sposób, że sprzedał je ustalonej osobie za kwotę co najmniej 4.650 zł oraz w celu wyrobienia dubeltówki dwulufowej z płaską lufą kal. 8 mm przekazał ją ustalonej osobie, tj. o czyn z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.;

Wyrokiem z dnia 22 stycznia 2015 roku Sąd Okręgowy w Lublinie uznał M. W. za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach XXVII, XXVIII, XXIX i XXX aktu oskarżenia i za to:

- za czyn z pkt. XXVII wyczerpujący dyspozycję art. 258 § 1 k.k., na podstawie wymienionego przepisu, skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt. XXVIII wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, przyjmując w oparciu o art. 11 § 3 k.k. za podstawę wymiaru kary art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., skazał go na karę roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności oraz w oparciu o art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 100 (sto) złotych;
- za czyn z pkt. XXIX wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 2 k.k., na podstawie wymienionego przepisu, skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;
- za czyn z pkt. XXX przyjmując, że wyczerpuje on dyspozycję art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr. 179 poz. 1485 z późn. zm.) - wypadek mniejszej wagi, na podstawie wymienionego przepisu, skazał go na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 70 ust. 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr. 179 poz. 1485 z późn. zm.) orzekł od oskarżonego nawiązkę w kwocie 500 (pięćset) złotych na cel związany z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii na rzecz Ośrodka (...) w M.; w oparciu o art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2005 roku Nr. 179 poz. 1485 z późn. zm.) orzekł przepadek środka odurzającego w postaci ziela konopi innego niż włókniste o masie netto 0.20 grama, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych z dnia 23 września 2011 roku Nr. 9/11 (k. 2003 akt sprawy).

Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

W oparciu o art. 44 § 6 k.k. orzekł przepadek przedmiotów w postaci:

- pistoletu wykonanego sposobem samodzielnym w oparciu o pistolet pneumatyczny kal. 5,5 mm typu „(...)” produkcji chińskiej;
- czterech naboju sportowych boczego zapłonu kal. 5,6 mm (.22);
- dwóch naboju myśliwskich kal. 20/70 typu (...) produkcji polskiej;
- lufy wykonanej sposobem samodzielnym z dwóch odcinków rury stalowej połączonych ze sobą poprzez spawanie;
- baskili strzelby wykonanej sposobem samodzielnym z mechanizmem spustowo- uderzeniowym i rygłem lufy;
- karabinka wykonanego sposobem samodzielnym w oparciu o elementy karabinka pneumatycznego kal. 5,5 mm;

- rewolweru gazowego R. (...) kal. 9 mm produkcji niemieckiej;

A. Ż. uznał za winnego popełnienia czynów zarzuconych mu w punktach XXXI i XXXII aktu oskarżenia i za to:

- za czyn z pkt. XXXI wyczerpujący dyspozycję art. 258 § 1 k.k., na podstawie wymienionego przepisu, skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt. XXXII wyczerpujący dyspozycję art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., na podstawie art. 263 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go na karę roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz w oparciu o art. 33 § 1-3 k.k. wymierzył karę grzywny w wysokości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdzieści) złotych.

Na mocy art. 45 § 1 kk orzekł przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 4.650 (cztery tysiące sześćset pięćdziesiąt) złotych.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierzył karę roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie M. W. od 10 sierpnia 2011 roku do 5 marca 2012 roku, zaś A. Ż. od 11 sierpnia 2011 roku do 16 stycznia 2013 roku, przy czym zwolnił oskarżonych od uiszczenia opłat, zaś wydatkami postępowania w całości obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonych M. W. i A. Ż. zaskarżając go w całości i zarzucając temu orzeczeniu naruszenie:

1. art. 4, 7 i 424 par. 1 pkt. 1 KPK, przez dokonanie sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny materiały dowodowego, z pominięciem istotnych okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych, a w szczególności:

- bezzasadnej dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego A. Ż., który konsekwentnie, przez cały tok postępowania przygotowawczego jak i sądowego negował swoje sprawstwo odnośnie zarzuconego mu czynu podkreślając, iż nigdy nie miał jakichkolwiek związków natury przestępczej z R. D. i w konsekwencji pominięcie dowodów przemawiających za niewinnością oskarżonego tj. potwierdzenia jego obecności za granicą w ramach wyjazdów służbowych;

- podniósł, że podobnie ma się sytuacja z oskarżonym M. W., który przyznał się częściowo do dokonania zarzuconej mu części czynów; składał w tym zakresie szczegółowe wyjaśnienia, prostując rozbieżności, wyjaśniając sprzeczności z relacjami innych współsprawców, wreszcie wyjaśniał przyczyny swojego przestępczego zachowania w powiązaniu z istniejącym zagrożeniem życia;

Podkreślił, iż w zakresie zarzutu z pkt XXX Sąd nawet nie podjął próby oceny znalezionych śladowych ilości marihuany w trakcie przeszukania zabudowań M. W., choćby w kontekście miejsca znalezienia i okoliczności w jakich oskarżony wszedł w posiadanie przez przyzmat art. 62a ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii zaś w motywach wskazał, iż przyjął kwalifikację wypadku mniejszej wagi z §3 art. 62 powołanej wyżej ustawy bez jakiegokolwiek komentarza w tym zakresie i równocześnie skazując oskarżonego na 3 miesiące pozbawienia wolności;

2. art. 438 pkt. 3 KPK w postaci błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na wadliwym ustaleniu, iż działanie oskarżonych M. W. i A. Ż. wyczerpało dyspozycje przypisanych im czynów w sytuacji, kiedy brak jest jednoznacznych i niebudzących wątpliwości dowodów potwierdzających, iż działanie oskarżonych polegało na zachowaniach szczegółowo przedstawionych w motywach skarżonego orzeczenia.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 KPK wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego A. Ż. od dokonania zarzucanego mu czynu, zaś w zakresie oskarżonego M. W. o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania czynów opisanych w pkt XXVIIXXVIII i XXX, uznanie, że dopuścił się czynu, który częściowo wyczerpuje opis w pkt XXIX, a po wyeliminowaniu z opisów broni w postaci sztucera myśliwskiego i w konsekwencji wymierzenie kary z dobrodziejstwem jej warunkowego zawieszenia wykonania;

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w zakresie obu oskarżonych do ponownego rozpoznania.

Obrońca postawił nadto zarzut na podstawie art. 438 pkt 4 kpk rażącej niewspółmierności orzeczonych wobec M. W. i A. Ż. kar przez orzeczenie surowych jednostkowych kar i w konsekwencji łącznej kary pozbawienia wolności, czego wydaje się nie uzasadniają dyrektywy przewidziane w art. 53 kk a w szczególności ocena zachowania oskarżonego M. W., który po ujawnieniu czynów składał obszernie wyjaśnienia przedstawiające rolę w poszczególnych zachowaniach, stan zdrowia (oskarżony A. Ż. musi poruszać się przy pomocy wózka inwalidzkiego z uwagi na przewlekłą chorobę) wreszcie fakt, iż po opuszczeniu zakładu karnego w ramach uchylenia środków zapobiegawczych, przestrzegają porządku prawnego, wreszcie żyją w nienaganny sposób i w żadnym momencie postępowania nie utrudniali jego przebiegu.

W oparciu o tak sformułowany zarzut na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 KPK obrońca wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności i o zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja złożona przez obrońcę oskarżonego M. W. oraz A. Ż. jest jedynie w części zasadna, w związku z czym, w konsekwencji doprowadziła do częściowej zmiany zaskarżonego wyroku.

Z tych względów sąd omówi w pierwszej kolejności zarzut, który stał się podstawą przedmiotowego rozstrzygnięcia. Należy zgodzić się, że śladowe ilości marihuany odnalezione w trakcie przeszukania zabudowań u M. W., ocenione przez pryzmat przesłanek przewidzianych w art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, stanowić powinny podstawę do umorzenia postępowania. Niezasadnym było skazanie oskarżonego za posiadanie tej ilości narkotyku, w szczególności w świetle sposobu ich nabycia oraz celu, jakiemu miały służyć. Faktem jest, że M. W. niewiele wyjaśniał na temat tego zarzutu, a stało się to jedynie w postępowaniu przygotowawczym, jednak przyznał się do faktycznego posiadania narkotyku i wskazał, iż ktoś przyniósł go na jego urodziny. W uznaniu Sądu Apelacyjnego wypełnił zatem swoim zachowaniem znamiona czynu określonego w art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym sąd orzekający słusznie przyjął, iż stanowią one wypadek mniejszej wagi, określony w art. 62 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Niemniej ilość odnalezionych narkotyków, tj. 0,2 gr stanowi bezsprzecznie ilość nieznaczną, tj. jedną porcję o niewielkiej gramaturze (wyrok SA w Krakowie z 4 października 2000 roku, IIAKa 161/00). Postępowanie nie wskazało ponadto, aby miały być one przeznaczone na inny użytek, niż własny posiadającego, bowiem zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wykazał, aby M. W. miał jakikolwiek kontakt z narkotykami, oprócz tego wskazanego w zarzucie. Przyjąć zatem należy, że popełniony przez niego czyn charakteryzuje się niewielkim stopniem społecznej szkodliwości ze względu na wskazane ustalenia, zatem ogólne okoliczności popełnienia czynu. Z tych też względów orzeczenie wobec oskarżonego kary w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności było całkowicie niecelowe, zatem sąd zgadzając się z treścią zarzutu w tym zakresie i przyjmując za podstawę art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii postępowanie w tej części umorzył.

Natomiast całkowicie niezasadne okazały się pozostałe zarzuty obrońcy podniesione w złożonej apelacji. Omawiając je w kolejności przedstawionej w omawianym środku zaskarżenia w pierwszym rzędzie odnieść się należy do wskazanej tam bezzasadnej dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego A. Ż., który konsekwentnie przez cały tok postępowania przygotowawczego i sądowego negował swoje sprawstwo odnośnie zarzucanych mu czynów. Wbrew twierdzeniom skarżącego, wykluczone jest, aby sąd dokonywał ustaleń jedynie na podstawie wyjaśnień oskarżonego i nie brał po uwagę pozostałych zebranych w sprawie dowodów. Z dowodów tych wynika natomiast niezbicie, że oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów i jego wina jest oczywista. Przecież A. Ż. zna i koleguje się z R. D., pozostając z nim w dobrych stosunkach. Sam wskazywał, że niejednokrotnie „pił z nim piwo”. Świadek nie miał zatem żadnych powodów do pomawiania oskarżonego i składania fałszywych zeznań w tym zakresie. Zeznania R. D. ocenione zostały właściwie przez sąd orzekający i Sąd Apelacyjny z tą oceną całkowicie się zgadza. Podkreślić należy, że nie są to jedyne zeznania wskazujące na sprawstwo samego A. Ż., bowiem fakt naprawiania broni pochodzącej od niego i pośredniczenia w jej sprzedaży potwierdzają także wiarygodne zeznania W. B., a ponadto W. W.. Zebrane dowody pozwoliły na ustalenie w sprawie stanu faktycznego i wykluczenie wyjaśnień A. Ż., jako całkowicie niewiarygodnych. Z tych względów nie jest możliwe uwzględnienie tego rodzaju zarzutu obrońcy, bowiem właśnie wtedy sąd naruszyłby podstawowe zasady rzetelnego prowadzenia procesu karnego. Przeprowadzona ocena dowodów jest logiczna, konsekwentna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Faktem jest, że sąd orzekający nie wyartykułował w uzasadnieniu oceny zebranych w sprawie dokumentów potwierdzających fakt wyjazdów oskarżonego za granicę kraju w okresie pokrywającym się z czasem popełnienia przypisanych czynów. Niemniej zapoznał się z tymi dowodami i ocenił je (znajdują się przecież w aktach sądowych sprawy), bowiem konsekwentnie przypisał oskarżonemu popełnienie czynów. Sąd Apelacyjny, podobnie jak sąd orzekający, nie widzi natomiast najmniejszej sprzeczności w tym, że oskarżony wyjeżdżał za granicę, gdyż będąc kierowcą TIR-a wykonywał w ten sposób swoją pracę. Załączone do sprawy dokumenty wskazują niezbicie, że A. Ż. cyklicznie wyjeżdżał i wracał do Polski, zatem nie wyklucza to w żaden sposób jego działalności w przedmiocie handlu bronią, bowiem sprzedawał ją, gdy wracał z kolejnej delegacji, o czym świadczą dokumenty podróży za ten okres k. 4411-4423. Zebrane w tym zakresie dowody w żadnej mierze, jak to wskazuje w apelacji obrońca, nie wskazują i nie potwierdzają niewinności oskarżonego, a uwiarygodniają jeszcze bardziej zeznania R. D., który mówił o tym, iż A. Ż. najprawdopodobniej z wyjazdów do Rosji przywozi broń, m.in. w postaci (...)ów. Sąd jednocześnie zauważa, że nie spełnienie wymogów z art. 424 kpk nie stanowi samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, bowiem pozostaje uchybieniem jedynie procesowym, o ile oczywiście pozostaje bez wpływu na treść orzeczenia. Podkreślenia wymaga fakt, że uzasadnienie sporządzone jest przez sąd już po wydaniu wyroku w sprawie, stąd powołane przez obrońcę zarzuty w odniesieniu do uzasadnienia wyroku pozostały w tym wypadku bez wpływu na treść wydanego orzeczenia i nie uniemożliwiały jego merytorycznej kontroli (wyrok SN z dnia 15 stycznia 2014 roku, VKK 229/13, wyrok SA Lublin z dnia 1 października 2014 roku, IIAKa 95/14).

Jednocześnie nie jest tak, jak sugeruje w środku odwoławczym skarżący, że sąd wywiódł swoje przekonanie o sprawstwie A. Ż. jedynie z jednego dowodu, bowiem istnieje w sprawie szereg dowodów, które sąd przekonująco omówił w treści uzasadnienia, a które wskazują jednoznacznie na sprawstwo oskarżonego. Swoją aktualność w tym zakresie zachowują powołane w środku zaskarżenia orzeczenia Sądu Najwyższego, bowiem sąd orzekający oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy w całej rozciągłości się do nich zastosował.

W odniesieniu do zarzutów postawionych w apelacji dotyczących sprawy M. W., podkreślić należy, że są one również niezasadne. Wyjaśnienia oskarżonego zostały ocenione poprawnie i wyczerpująco przez sąd orzekający w sprawie, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu. W zasadzie przyjąć należy, że w uznaniu skarżącego, wszyscy przyznający się w tej sprawie oskarżeni mówili nieprawdę, bowiem chcieli opuścić areszt śledczy lub w ogóle do niego nie trafić i tylko ten motyw stał u podstaw tego rodzaju wyjaśnień. Skarżący zdaje się zapominać, że w sprawie istnieje szereg dowodów, które potwierdzają te wyjaśnienia i tworzą razem z nimi spójną całość. Nie jest tak, że gdyby nie przyznanie się M. W. do popełnienia zarzucanego czynu i złożenie przez niego wyjaśnień, to nie można byłoby udowodnić mu winy i przypisać zarzucanych w akcie oskarżenia czynów. W sprawie zebrane zostały bowiem dowody bezsprzecznie wskazujące na sprawstwo oskarżonego, podobnie jak w odniesieniu do A. Ż., który przecież konsekwentnie do końca rozpoznania sprawy nie przyznawał się. Faktem jest, że M. W. po złożeniu wyjaśnień, w których przyznał się do zarzucanych czynów i częściowo opisał prowadzony proceder, został zwolniony

z tymczasowego aresztowania, ale jego wyjaśnienia jedynie potwierdziły to, co organy ścigania już dawno wiedziały odnośnie jego sprawstwa. Zatem w żadnej mierze nie wpływa to na ocenę jego wyjaśnień i przyczyn ich złożenia, szczególnie że tutaj sąd zauważa ewidentną tendencję oskarżonego do umniejszania swojej roli w przypisanych czynach.

Jednocześnie zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, aby istniało zagrożenie życia lub zdrowia M. W., szczególnie że oprócz głośnych jego oświadczeń, nie wskazał on żadnych okoliczności, które w sposób wiarygodny uprawdopodobniłyby jego twierdzenia. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że oprócz zakupionej i sprzedanej przez oskarżonego broni, odnaleziono u niego szereg różnego rodzaju jednostek, zatem bezzasadne jest przyjęcie, że wszystkie miałyby jednocześnie służyć do jego obrony.

Ponadto w odniesieniu do M. W. nie jest tak, jak sugeruje to w apelacji obrońca, że jedynie wyjaśnienia W. W. wskazują na winę oskarżonego, bowiem okoliczności te potwierdzają także zeznania C. K. i W. B. oraz inne dowody, o których celowo zdaje się zapominać skarżący. Sąd orzekający w sprawie wskazał je i właściwie ocenił w treści uzasadnienia, kierując się zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Aktualne w odniesieniu do M. W. pozostają argumenty użyte wyżej, a dotyczące powołanych w treści apelacji orzeczeń Sądu Najwyższego.

Stawiany zatem przez skarżącego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na wadliwym ustaleniu, że działanie oskarżonych wyczerpało dyspozycje przypisanych im czynów przy braku jednoznacznych i niebudzących wątpliwości dowodów, jest całkowicie bezzasadny i nie może zostać uwzględniony. Dowodzi tego szereg dowodów szczegółowo omówionych w uzasadnieniu przez sąd orzekający, które w sposób oczywisty potwierdzają winę, okoliczności przypisanych czynów i wskazują na sposób zachowania obu oskarżonych.

Obrońca podniósł w apelacji, iż Sąd Okręgowy pominął zagadnienie czynów współukaranych uprzednich. Niestety nie rozwinął w żadnej mierze tego sformułowania, które znalazło się jedynie w uzasadnieniu środka zaskarżenia. Sąd Apelacyjny przyjął jednak i w tej części zmienił zaskarżony wyrok, że M. W. dopuścił się handlu bronią wyczerpującego dyspozycję art. 263 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, eliminując tym samym art. 13 § 1 kk w zw. z art. 263 § 1 kk. Nie jest natomiast tak, że można przyjąć, iż oferowanie do sprzedaży broni i następne jej zbycie powinno być uznane za czyn współukarany, bowiem na pojęcie „handel” składają się różnego rodzaju czynności w odniesieniu do tych samych przedmiotów przestępstwa. Jest to po prostu obrót bronią palną lub amunicją w postaci zawierania transakcji cywilnoprawnych, przy czym do popełnienia przestępstwa z art. 263 § 1 kk wystarczy nawet jednorazowe zawarcie takiej transakcji (wyrok SN z dnia 15 listopada 2002 roku, II KKN 269/01). Z tych też względów Sąd Apelacyjny za podstawę wymiaru kary M. W. przyjął art. 263 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk.

Mając na uwadze fakt, że wobec M. W. umorzono postępowanie na podstawie art. 62a ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, sąd zmniejszył mu wymiar kary łącznej łagodząc ją do jednego roku i dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd nie znalazł innych podstaw do dodatkowego łagodzenia wymierzonych kar pozbawienia wolności, a w szczególności warunkowego zawieszenia ich wykonania wobec obu oskarżonych. Tego rodzaju wnioski z ostrożności procesowej złożył w apelacji obrońca.

Wymierzone obu oskarżonym kary za popełnione przestępstwa zostały oparte na zasadach i dyrektywach wymiaru kary określonych w art. 53 § 1 i 2 k.k. Ich dolegliwość nie przekracza stopnia winy ani stopnia społecznej szkodliwości czynów szczególnie, że w nieznacznym stopniu przekraczają one dolny próg ustawowego zagrożenia za rodzaj przypisanych oskarżonym przestępstw. Zatem uwzględniając motywację i sposób zachowania się sprawców czynu karalnego, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed jego popełnieniem i zachowanie się po jego popełnieniu, na co w środku zaskarżenia kładzie nacisk autor. Sąd Apelacyjny podkreśla, że wymierzone kary nie rażą surowością, a przy tym najlepiej spełnią swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy. Nie bez znaczenia pozostają potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które kara ma osiągnąć.

Wskazać generalnie należy, iż przestępstwo handlu bronią cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości zwłaszcza, że popełnione zostaje w celu uzyskania korzyści majątkowej, a sprzedawana broń nie jest jedynie kolekcjonerskim arsenałem dla zapalonych zbieraczy. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie w odniesieniu do każdego z oskarżonych. Stopień winy M. W. podnosi ponadto ilość i rodzaj broni, którą posiadał on w należących do niego pomieszczeniach, co słusznie znalazło odzwierciedlenie w wymierzonej mu karze.

Sąd jednocześnie nie znalazł podstaw do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, dzieląc w tym zakresie decyzję sądu orzekającego, bowiem wobec oskarżonych nie istnieje pozytywna prognoza, wyrażająca się w przekonaniu, że sprawca nie powróci do przestępstwa, a zatem wykonanie wymierzonej mu kary nie jest konieczne. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego orzeczenie kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania nie spełniłoby swych ustawowych celów, a także nie byłoby wystarczające dla zresocjalizowania oskarżonych. Wobec obu bowiem konieczne jest wdrożenie do przestrzegania porządku prawnego oraz wykazanie nieopłacalności przestępczych zachowań przez odbycie kar o charakterze izolacyjnym, szczególnie że warunkowe zawieszenie wykonania kary, w odczuciu sprawców i w odczuciu społecznym, będzie także utożsamiane z bezkarnością za tak poważne czyny, jakie zostały im przypisane.

Sąd Apelacyjny podzielił argumenty dotyczące niewłaściwego ustalenia wysokości korzyści majątkowej osiągniętej przez A. Ż., na co w uzasadnieniu słusznie wskazał sąd orzekający. Zmienił zatem również w tym zakresie zaskarżony wyrok i ustalił kwotę 3700 złotych, jako wartość tejże korzyści oraz wysokość środka karnego w postaci jej przepadku.

Przy słusznym zatem wniosku obrońcy sformułowanym w apelacji, że materiał dowodowy jest kompletny i pozwala na merytoryczną kontrolę trafności orzeczenia Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji wyroku.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k.